

ТЕОДОРА ДИМОВА: ЗА КОГО ПИШЕ ДРАМАТУРГЪТ

„Защо пишеш?“ – често ми задават този въпрос хора, неизкушени от литературата.

Защото писането за мен е както белият бастун за слепеца. Не бих могла да разбера този свят, без да пиша, не бих могла да се движа през него; със сигурност ще пропадна още на първата яма, ще рухна, ще се свлека.

С една гума – пиша заради себе си.

Дотук нещата са ясни и прости. Оттук нататък става трудно. Защото тази най-дълбока и съкровена необходимост за всеки един драматург би се изродила в духовен онанизъм, ако остане само за него, ако не заинтересува никого друго, ако не направи връзка между сърцето на драматурга и сърцето на публиката.

Една пиеса, непоставена на сцена, е мъртва пиеса.

Едно представление без публика пада от сцената.

Познавам свиването на стомаха, болката в слънчевия сплит, нагарчането от една след друга изпушените цигари, чувството на безвъзвратност, отчаяние и някакво дълбинно объркване, когато продадените билети са пет. Познавам свиването на стомаха, когато зрител излиза от залата. Или кога-

то се прозява. Или когато си гледа часовете. Или когато след представлението много, много бърза да си тръгне, защото иначе ще ме нарани. Да, за съжаление, познавам тези неща.

И ако един драматург има смелостта да не обвини за това режисьора, директора, сценографа, артистите, осветителите, разпоредителките в театъра, ако има куража да си даде ясна сметка, че той е отговорен пред българската публика точно толкова, колкото е отговорен и пред себе си; точно толкова, колкото е отговорен за таланта си и пред Бог; когато си даде сметка за тези неща, тогава нещата, струва ми се, коренно се променят.

Колкото и да е нескромно, но ще кажа, че познавам и добрите неща. Например онова стеснително, почти срамежливо свеждане на очите, за да не се видят сълзите в тях... Или онова възбено „много ми хареса“ и мълчавото стискане на ръката. Или тишината в залата, толкова гъста, че понякога съм имала чувството – мога да я разрежа с нож.

Щастливите мигове, връзката между теб и другите хора, чувството за някакво неясно единство, за общи възторзи и обща обреченост.